

Léka Géza

Dohányosok

Dzsó,
öreg Dzsó, ha tudnád,
még megállok az elsőn, a másodikon,
átvillan rajtam, hátha utolérsz,

gyere, József, gyere, mormolom,
gyújtsunk rá, pippantsunk el egyet
itt a lépcsőházban,

egyetlen szó nélkül is akár,
vagy éppen összehordva hetet-havat,
bánom is én,

csak fújhatnánk megint a passzió füstjét,
elszántabban, mint valaha, midőn
bedöglött a lift az Ond vezér 27-ben,

s egy óra alatt értünk a hetedikre,
mert hatszor álltunk le pöfékelni,
ahogy te mondtad: kifújni magunkat,

nyerítve, hahotázva a szánni,
a siratni valón is, de ami bármikor,
ma is fölér egy tisztító zokogással,

ha megállok az elsőn, a másodikon,
ha átveszem rajtam, hátha utolérsz,
ha gyere, József, gyere, mormolom –

ha senki sincs odalenn,
csak egy elszabadult, bolyongó pacsker
verődik faltól falig a szeles kapualjban.

LÉKA GÉZA (1957) Budapesten élő költő, író, a *Hitel* szerkesztője. Utóbbi kötete: *Árva ragyogás* (Hitel Könyvműhely, 2016).

A pszichiátrián

Dzsó,
öreg Dzsó, ha tudnád,
mikor a füled is megtelt könnyel,
föüllettelek,

majd lassan a hátadnak feszültem,
akár egy megdőlt fabáb,
vadidegen arccal, élettelenül,

és rettegetem,

még pár falat,
néhány gerezd a vén mandarinból,
de mi lesz utána,
ha nem bírlak tovább megtartani,

hiszen ha moccanok,
menten félrenyelsz,
s akkor jaj nekünk,

ám ha nem,
ha valahogy mégsem,
elég egy ravasz mosoly,
s te rám uszítod az egész bagázst,

odasúgod nekik, hogy
ószeresből faragtál ékszerészt
belőlem,

de mit mondjak én, mit,
negyven kigyúlt szempárnak
a zárt osztályon?